

ZDISLAVA

měsíčník litoměřické diecéze

Ročník VIII

číslo 10

Prosinec 2003

Tradice stavění betlémů je v naší vlasti velmi živá

Téměř stovku nejruznějších betlémů představuje již 17. ročník výstavy pořádané v Ústí nad Labem. Podrobnosti na straně 11.

Foto Jan Rosenauer

Z OBSAHU

Mlčící zvon

STRANA 3

Madam Líza ze zámku

STRANA 4

Jak utratit dva milióny týdně

STRANA 6

Mají smůlu - voda jim nevzala dům

STRANA 7

Adopce na dálku

STRANA 8

„Od srdce“ - první katolické CD z Jablonce

STRANA 10

Výstava betlémů v Ústí nad Labem

STRANA 11

Přítel

STRANA 15

David - bojovník za svobodu Božího lidu

STRANA 16

zdislava.signaly.cz

Konference „Křesťanské hodnoty v české politice“

V úterý 4. listopadu 2003 se konal v Rytířském sále Valdštejnského paláce, v sídle Senátu PSP ČR, seminář pod názvem Křesťanské hodnoty v české politice. Záštitu nad ním převzal klub senátorů KDU-ČSL a připravila ho senátorka Zuzana Roithová.

Celý seminář byl rozdělen do tří hlavních bloků: Historie křesťanské politiky 20. století; křesťanské hodnoty v současné české společnosti a v politice očima teologů, filozofů, sociologů a politiků; perspektivy

litičtí. Důvodů pro tento názor je celá řada. Především je to způsobeno špatnou historickou zkušeností.

V minulosti měli vládcí a politici vždy zájem na tom, aby církve a věřící byli v područí státu, vlády a moci, a to i přesto, že se někteří politici k církvi hlásili. Církev se tak mnohdy stávala více či méně nesvobodnou. Navíc k tomu u mnohých přistupuje špatná osobní zkušenost z minulého režimu, kdy se slovo politika stávalo synonymem pro komunismus.

Křesťanům bývají předhazována některá témata a většinou se vše omezí na otázku církevního majetku, potratů a podobně. Tím to pro většinu lidí končí. Křesťanská politika je však něco docela jiného.

křesťanských hodnot v Evropské unii.

Kdybych sám na tomto semináři nevystupoval, řekl bych, že se tato akce ukázala jako velice prospěšnou a dobrou. Přivedla totiž své účastníky k tomu, aby si položili základní otázky: co jsou to vlastně křesťanské hodnoty, jak jsou uplatňovány v politice a co na ně říká naše sekularizovaná společnost.

Pozice křesťanské politiky v naší společnosti a v dnešním světě je velice těžká. Křesťanům totiž bývají předhazována některá témata a většinou se vše omezí na otázku církevního majetku, potratů a podobně. Tím to pro většinu lidí končí. Křesťanská politika je však něco docela jiného. Především jde o prosazování takových hodnot, jako je láska, svoboda a mravnost.

Problémy křesťanské politiky tím ovšem zdaleka nekončí. Nejen že jsou tyto problémy pro většinu nevěřících lidí něčím neznámým, ale navíc řada věřících nechce mít s politikou nic společného. Chtějí být apo-

K tomu přistupuje i zkušenost z dnešních dnů, kdy mnozí získávají pocit, že politika je spojena s tunelováním, podvody a podobně. To vše způsobilo, že řada věřících má pocit, že politika je špatná, a nemají se jí tedy raději zabývat.

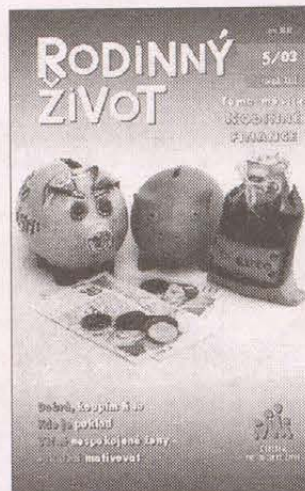
Politika nepatří kariéristům

Rezignující názory lze pochopit, ale nesmíme zapomínat, že papežské encykliky a dokumenty druhého vatikánského koncilu nás vybízejí k pravému opaku. Katoličtí křesťané jsou v nich vybízeni, aby byli aktivní, a to ne proto, aby získávali pro sebe nebo pro církve moc, ale z toho důvodu, že politika má být především službou bližnímu a správou věcí veřejných. Kdo více by se měl na této činnosti podílet, nežli ten, kdo ctí Boží zákon a desatero.

Doufejme, že toto nebyl poslední seminář a že se lidé budou neustále k této problematice vracet, prodiskutovávat ji a promýšlet.

PhDr. Michal Pehr

Prosincové číslo časopisu Rodinný život

V prosinci vychází nové číslo časopisu Rodinný život. Je v něm věnováno více pozornosti tématu rodinných financí. Přináší rozhovor s lépe i hůře situovanými rodinami o jejich vztahu k penězům, domácímu hospodaření i výchově dětí v materiálních otázkách. Článek „Dobrá, koupím ti to, ať mám od tebe pokoj!“ se věnuje tomu, jak čelit úpěnlivým i zuřivým žádostem dětí v obchodě. Ke slovu se dostává i biblický pohled na majetek a téma finančních příspěvků věřících na chod Církve.

V rubrice Vztahy se hlouběji rozebírá případ manželského vztahu, kde je žena věčně nespokojená.

Rodiče školáků se dozví, jak si uspořádat všední školní den, jak dětem pomoci se školní přípravou a jak dítě motivovat.

Příspěvek katechetky se zaměřuje na využití symbolu světla při katechezi dětí. K duchovnímu životu povzbuzuje rozjímání o Svaté rodině. Popis metody práce s biblí nazvané Vidět-slyšet-jednat může obohatit setkání společenství.

V časopise nechybí křížovka, soutěž pro děti, nabídka pěkných knih ani informace o akcích pro rodiny.

Rodinný život je časopis určený křesťanským rodinám – manželům, rodičům, ale také vychovatelům, prarodičům, snoubencům, učitelům a vůbec všem, kteří se dostávají s rodinami do kontaktu.

Vychází pětkrát ročně a celoroční předplatné (včetně poštovného) činí 150 Kč. Předplatné či ukázkové číslo si můžete objednat na adrese:

Centrum pro rodinný život,
Biskupské nám. 2,
771 01 Olomouc,
tel.: 587 405 250,
e-mail: rodina@arcibol.cz

Zdislava – měsíčník litoměřické diecéze

Vydává Římskokatolická farnost Šumburk nad Desnou.
Adresa redakce: Římskokatolická farnost Šumburk nad Desnou,
Wolkerova 378, 468 41 Tanvald. Telefon 603 324 397
e-mail: michal.podzimek@telecom.cz

IČO 43254403. Číslo účtu: 963293379/0800

Šéfredaktor: P. ICLic. Michal Podzimek

Sazba Ing. Jan Macek, © 2003 Corel Corp. a Jan Macek.

Jazyková úprava tohoto čísla: Dr. Věnceslava Fišerová.

Tiskne: Ing. Jan Macek, Horní náměstí 12, Jablonec nad Nisou.

Náklad 1500 výtisků. Nevyžádané příspěvky nevracíme.

Redakce si vyhrazuje právo na zkrácení příspěvků.

Ročník VIII., číslo 10. Registrace MKČR E7397. ISSN 1211-3042

Datum vydání: 21. 12. 2003. Uzávěrka příštího čísla: 2. 1. 2004

Distribuci zajišťuje AMIS Praha, Na Nivách 18, 141 00 Praha 4 prostřednictvím České pošty, s. p.

Milí přátelé,

až budete číst tyto řádky, budeme již na počátku nového církevního roku s přibližující se dobou vánoční.

Chtěl bych tedy poděkovat vám všem, se kterými jsme prožívali různá setkání v tomto roce.

A také těm, kteří pomáhali při jejich přípravě – zvláště Marii Noskové, referentce pastoračního střediska, P. Martinu Davídkovi, P. Františku Opletalovi, P. ing. Dr. Milanu Rabanovi, P. Michalu Podzimkovi, řadě lektorů a dalších spolupracovníků, bez jejichž pomoci bychom nemohli naše akce připravit.

Podle přání otce biskupa Josefa se setkávali mladší kněží, pastorační asistenti, absolventi a studenti teologie, varhaníci a aktivní laici, katecheté a manželé. Společně jsme vytvářeli společenství církve. Možná nedokonale, ale přece jen utvářeli. Tato setkání měla napomáhat vzdělání, duchovní formaci, přinášet duchovní inspirace. Především však napomáhají růstu církve skrze osobní setkání, společnou modlitbu a liturgii, která nás soustředila kolem našeho Pána. Zdá se mi, že to je nejpodstatnější a velmi napomáhá, abychom v naší misijní situaci zachovali odvahu a naději.

Přeji vám všem požeňnaný advent, naplněný radostným očekáváním, jitrním svítáním. Ať tato krásná doba je prožita hluboce a soustředěně, aby v nás všech vyrostla radost a naděje z toho, že tak Bůh miloval svět, že poslal svého jednorozeného Syna, aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný (Jan 3, 16)

S přáním požeňnaného adventu

P. Miroslav Šimáček b.v.

Výročí duchovních naší diecéze

V lednu 2004 slaví narozeniny

1. Rudolf Prchal – 72 let
1. Antoni Košmidek – 39 let
3. Pavel Antonín Kejdana OFM – 72 let
3. Ladislav Kubíček – 78 let
4. Oldřich Vinduška – 86 let
6. Hynek Šťastný – 70 let
7. Stanisław Bochenek SVD – 57 let
16. Milan Matfiak – 51 let
16. Mons. Václav Červinka – 82 let
16. Daniel Maria Ederer, jáhen – 38 let
20. Vilém Vraný, trvalý jáhen – 71 let
20. Jiří Sucharda – 46 let
21. Rafal Wala – 34 let
21. Mons. Josef Stejskal – 82 let
24. František Tomšík – 83 let
24. Krzysztof Mikuszewski MS – 35 let
28. Radek Jurnečka – 32 let
31. Jan Chmelař – 73 let

V lednu 2004 slaví výročí svěcení

4. Josef Hurt – 7 let

Mlčící zvon

K napsání této úvahy mne přiměla úvodní věta promluvy pronesené o čtvrté adventní neděli v kostele Nejsvětější Trojice v Jiřetíně pod Jedlovou.

Ilustrační foto Marie Zimmermannová

Zmíněná věta zněla: „Jsou křesťanské kraje, kde se třikrát denně zvoní...“ Myšlenka byla dále rozváděna a já (a možná, že nejen já) jsem čekal vysvětlení, proč náš zvon již řadu let mlčí. O tom však kazatel pomlčel.

Nemohu nevzpomenout na dobu totality, kdy jsem jako mladý muž v tomto kostele vykonával službu ministranta, kostelníka a samozřejmě i zvoníka. Budiž mi prominuto, že se zmiňuji o sobě, ale je to pouze v souvislosti se zvoněním. Vzpomínám na jedno nedělní ráno, podobné mnoha jiným, kdy jsem musel do kostela projít mezi skupinkami postávajících. Oni poslušně a horlivě služebnické režimu stáli a opírali se o lopaty, hrábě a jiné nářadí, jelikož byla vyhlášena nedělní brigáda. Neměl jsem samozřejmě dobrý pocit. Hned jsem byl terčem nelichotivých poznámek a vtipů, ponižování a urážek. Obecní rozhlas vyřval budovatelské písně a já místo budování šel do kostela! Rozhoupal jsme zvon a aspoň na chvíli přerušil sólo pana předsedy, který prostřednictvím rozhlasu povzbuzoval brigádníky.

Ale zvonilo se každou neděli v poledne. Zvonilo se i před každým pohřbem. Při pohřbu řeholnic (které v této obci byly internovány – poznámka redakce) hlas zvonu doprovázel průvod od východu z kostela až na hřbitov ke hrobu. Poněkud déle než obvykle se u nás zvonilo při úmrtí papeže Pia XII. Udavači se ale postarali, aby se o této opovázlivosti rychle dozvěděl soudruh církevní tajemník. Ten s výhrůzkami nařídil sejmouti vatikánské vlajky z věže kostela a zakázal zvonění v dalších dnech.

Když se zasněženou krajinou nesl hláhol zvonu před půlnoční, bylo to posvátné ohlašování Vánoc, narození Krista. A teď? Naši tehdejší pronásledovatelé a nactiutřači se současné doby nedožili. Nikdo nám tedy nebrání...

Jsou farnosti, kde si z vlastních sbírek pořizují nové zvony, aby doplnili ty zabavené ve světových válkách. Nám by stačil jen jeden, co na věži zůstal. Snad mlčí z objektivních příčin. Nevím, ale jistě by stálo za to tyto příčiny odstranit a tak jako dřív hlasem zvonu připomínat, že přece jen nejsme koutem úplně bezbožným.

Josef Bezchleba, Dolní Podluží

Dnešní humorná povídka nás opět zavede do devadesátých let 18. století do farnosti Police a do Litoměřic. Dnes bude muset náš R.D. Hocke šalamounsky vyřešit stížnost na biskupské konzistoři.

Madam Líza ze zámku

Líza byla nafoukaná stará panna. Byla potomkem jakéhosi úředníka. Nepatřila k živému ani mrtvému inventáři zámku v Polici, přesto si však velmi zakládala na svém vznešeném původu. Každou neděli přicházela do kostela jako pávice. Sedávala jen v úřednické lavici a arciděkana neměla ráda. Byl pro ni moc neohrabaný, málo vznešený a neotesaný jako sedlák. Jeho kázání, která nazývala plácáním, si necenila. Navíc s tím nedělala žádné tajnosti, a když stál na kazatelně, chovala se vyzývavě povýšeně. Hockewanzel se vše brzy o Líze dozvěděl.

„No počkej, však ty příští neděli budeš moje kázání poslouchat!“

Když onu neděli šla Líza kolem oken zákristie, prohlížel si ji arciděkan tak pozorně, jako by ji chtěl namalovat. Díval se podrobně na celé její oblečení.

Po evangeliu začal své kázání o Panně Marii. Popisoval ji velmi poeticky, způsobem u něj dosud nezvyklým. Chválil její tichou povahu, líbezný vzhled, její modré oči a důlečky ve tváři... „Když šla do kostela, oblékala si hedvábné zelené šaty, nasadila si široký florentinský klobouk a přehodila si velký, bíle pletený šátek. Do ruky vzala slunečník z červeného hedvábí a všechno jí to tak slušelo, že z dálky, ale hodně z dálky, vypadala jako tady magmazel Líza ze zámku, amen.“

Bum. Škrobeně, jako hůl od smetáku, padla Líza bez sebe k zemi.

Neuplynuly ani tři dny a Hockewanzel držel v ruce písemnou důtku z litoměřické konzistoře se ostrým vyzváním, aby se neprodleně omluvil za hrubou urážku, kterou vypustil z kazatelny.

„To rád udělám,“ smál se šelmovský Hockewanzel.

„Josefe! Rozhlas po vesnici, že se musím Líze ze zámku omluvit. Uvidíš, to bude něco!“

„To si myslím,“ uchichtával se Josef a hned se dal na cestu. Zpráva o tom se rozšířila jako oheň. Líza ji vzala se zadoštiučiněním na vědomí. Příští neděli se dvojnásob vyšňořila a s pocitem, že Hockewanzel bude pokořen, ještě pyšněji si vykračovala do kostela. Kostel byl samozřejmě zaplněn do posledního místečka.

Farář začal kázat na evangeliu o farizeovi a celníkovi. Kázal o tom, jak se onen farizeus postavil pyšně doprostřed chrámu a modlil se poděkování, že není jako ostatní – zloději... nebo jako ten celník vzadu.

„Vidíte, moji milí“ pokračoval arciděkan, „a ten chudý celník, to jsem já. I já jsem minulou neděli hřešil a srovnával jsem Pannu Marii s magmazel Lízou ze zámku. To samozřejmě nebylo ode mne správné. A tak nyní odprošuji slečnu Lízu, jak to pan biskup vyžaduje, ale odprošuji i blahoslavenou Pannu Marii. Neboť oproti ní je Líza jen ubohá, ješitná ficka. Amen.“

Kalendář

Po delší odmlce bych vás, vážení čtenáři, chtěl opět seznámit s téměř zapomenutými osobnostmi naší země, které jsou lokálně – zvláště v premonstrátském řádu – uctívány jako příklady svatého života. Je třeba si stále znovu a znovu připomínat, že naše země má nejenom řadu problémů, které si nese z minulosti, ale že má i velké a pevné křesťanské kořeny.

2. 11. Jan Lohelius (1549 – 1622)

Opat strahovského kláštera v Praze, založil roku 1594 světově známou strahovskou knihovnu. Roku 1603 byl světcím pražským biskupem. Měl velkou zásluhu o pokojnou rekatolizaci v Čechách. 2. 11. 1622 zemřel v pověsti svatosti.

3. 11. Jindřich Václav Richter (17. století)

Misionář českého původu na Filipínách. Zemřel jako mučedník.

22. 11. Vojslava (? – 1227)

Starší sestra blahoslaveného Hroznaty. Po svém ovdovění založila se svým bratrem klášter premonstrátek v Chotěšově. Po mučednické smrti bl. Hroznaty převzala sama ochranu nad klášterem, kde zemřela 22. 11. 1227 jako konvrška (laická pomocnice při klášteře) v pověsti svatosti.

24. 11. Ida Jana Přemyslovna (? – 1175)

První převorka kláštera v Doksaněch, který dnes leží na území litoměřické diecéze. Zemřela v roce 1175 v pověsti svatosti a je řádem premonstrátů uctívána jako blahoslavená.

28. 11. Bohuslav Balbín z Orličné (1621 – 1688)

Pocházel z rytířského rodu v Hradci Králové, kde byl jeho otec královským purkrabím. Po celý život byl velkým ctitelem Panny Marie. Po studiích odešel do Prahy do jezuitské koleje Klementinum a pak do Olomouce. Stal se jezuitou. Byl vlastenecky ovlivněn Tomášem Pěšinou z Čechorodu a dal se na historická studia. Napsal spis o mariánských poutních místech v Čechách, životopis arcibiskupa Arnošta z Pardubic a další slavná díla. Působil jako úspěšný rekatolizační kazatel ve východních Čechách. Učil také jako profesor na různých školách po naší zemi. V roce 1661 se odebral do ústraní jako řádový historiograf. Mezi lety 1671 až 1676 byl však ve vyhnanství v Klatovech, pronásledován za své vlastenectví. Zemřel 1688 v pověsti svatosti. Jeho obrana českého jazyka splnila svůj účel až daleko po jeho smrti na konci 18. století.

15. 12. ctihodný Vrbata (12. stol.)

V roce 1159 založil nejmenší z benediktinských klášterů v Podlažicích, dnes okres Chrudim, s kostelem sv. Markéty. Klášter byl jako většina ostatních zničen řáděním husitů. Ctihodný Vrbata zemřel jako osoba vynikající zbožností a hájením zájmů církve v pověsti svatosti.

Nebojme se soukromé úcty k těmto našim prapředkům ve víře a prosme je i my o přimluvu... Všichni známí i neznámí světci a svěťice Boží, orodujte za nás.

P. Michal Podzimek

Vikendová praxe v Arcibiskupském semináři v Praze

V rámci naší přípravy v Arcibiskupském semináři jsme jako bohoslovci pátého ročníku absolvovali týdenní praxi ve farnosti své diecéze. V 5. ročníku se nás připravuje na kněžskou službu šest bohoslovců ze čtyř českých diecézí. Do jednotlivých farností nás poslal náš biskup se záměrem, abychom zakusili, co konkrétního obnáší život farnosti a život kněze. Na faře jsme bydleli společně s knězem, který byl zároveň vedoucím naší praxe, a s kterým jsme absolvovali jeho běžný týdenní program. Mohli jsme se účastnit katechezí, příprav katechumenů nebo snoubenců, výuky náboženství, společenství mládeže, návštěv nemocných a dalších aktivit, které souvisejí s chodem farnosti. Nedílnou součástí byla mše svatá, kde jsme se zapojili při její přípravě a při bohoslužbě slova.

Snad mohu za všechny říci, že praxe ve farnosti splnila svůj účel.

Kamil Vrzal, student 5. ročníku ArcS

Lektorský kurz rétoriky aneb „Nenaolejuje-li koleje Julie, naolejují je já.“

Pod vedením pana režiséra Tomáše Vondrovce a jeho sestry Ivanky Vondrovicové, která učí rétoriku na DAMu, jsme absolvovali velmi zajímavý kurz základů rétoriky – nauky o kultuře mluveného slova. V úvodní přednášce jsme se seznámili se základními pravidly správné mluvy, s nejčastějšími „nešvary“ řečníků a paní profesorka nám řekla něco o tom, jak používat a přitom si nepoškodit hlasivky.

Další práce byla v tříčlenných skupinkách (dechová cvičení, jazykolamy, čtení ve velké místnosti s mikrofonom i bez něj) i individuálně. Kdo měl zájem, mohl po povinném programu využít konzultací. Přístup sourozenců Vondrovicových a naše upřímná snaha se něčemu přiučit vytvořily příjemnou pracovní atmosféru. V podvečer posledního dne byla za přítomnosti vedení semináře společná prezentace našich kázání v kapli.

Celá akce je námi bohoslovci hodnocena velmi pozitivně. Nezbyvá, než si popřát, abychom nabyté hříbny nenechali ležet ladem.

MUDr. Jiří Korda (PH), student 1. ročníku ArcS

Kněžské společenství svatého Petra

Někteří z vás, milí čtenáři, jste se mně ptali, co je to ono Kněžské společenství sv. Petra. V naší diecézi jsou tyto otázky nasnadě, protože od listopadu také na Teplicku působí kněz z tohoto společenství – P. Tomasz Artur Dawidowski. Protože jsme se zatím nedostali za naším páterem Arturem s mikrofonom časopisu Zdislava, přetiskují část rozhovoru z časopisu Světlo, který na téma společenství sv. Petra byl sepsán s generálním představeným tohoto společenství P. A. Devillersem.

V Linci v naplněném minoritském chrámu se konala slavnostní bohoslužba k 15. výročí založení bratrstva sv. Petra. Bratrstvo bylo založeno 18. června 1988 a schváleno Svatým otcem 18. října téhož roku jakožto společnost apoštolského života kleriků s papežským právem. Cílem bratrstva je posvěcení kněží věrných zachovávání liturgické tradice latinské mše v tridentském ritu, jehož používání bylo bratrstvu výslovně povoleno Svatým stolcem.

Co vidíte jako primární úkol kněžského bratrstva sv. Petra pro budoucnost?

P. Devillers: O budoucnosti nevím nic, ale vím, co je naším úkolem v přítomnosti. Je to slavení liturgie pro ty, kteří setrvávají u „klasického“ nebo „latinského“ ritu, tak jak se slaví podle schváleného misálu z roku 1962. Bratrstvo bylo založeno proto, aby věřícím byla zajištěna svoboda účastnit se bohoslužeb v tomto ritu a aby jim tato možnost byla nabízena. Pečujeme o věřící také po pastorační stránce, k čemuž nám biskupové ochotně udělují povolení.

V tomto roce vstoupilo do obou seminářů bratrstva v Lincolnu (Nebraska) a Wigratzbadu (Bavorsko) 35 nových seminaristů. Čemu přepisujete skutečnost, že vaše semináře jsou stále tak plné?

P. Devillers: To není nic mimořádného. Především si musíte uvědomit, že jsme mezinárodní společenství kněží a naši seminaristé pocházejí z mnoha různých zemí. Mnoho mladých mužů, kteří se chtějí stát kněžími, hledá pro svou přípravu místo, kde si mohou být jisti, že výuka souhlasí plně s učením Církve. Spiritualita bratrstva se soustřeďuje na slavení mše svaté a na jasnou identitu kněze v souladu s mnoha do-

kumenty, které Svatý stolec zveřejnil v této záležitosti.

Vaše společenství se přidružuje výlučně tradiční latinské liturgie. Proč vidíte své poslání právě v tom?

P. Devillers: V Církvi jsou různé rity a každý z nich je cenný. „Tradiční latinská mše“ má jiný étos než současný římský ritus. Například dobře slavená stará liturgie zdůrazňuje smysl pro tajemství a sacrum, zatímco nový ritus zvýrazňuje vědomí příslušnosti ke společenství a zdůrazňuje vnější účast. Pro toho, kdo cítí svou náležitost k určitému ritu, je obtížné ji stále měnit.

Úkol, který nám svěřil Svatý stolec, je slavení klasického latinského ritu a my usilujeme o to, bychom žili v této spiritualitě. Každý řád má svou zvláštnost: naše je především liturgická, i když ne výlučně.

Zdá se, že tradiční rítus získává stále více příznivců. V čem vidíte důvod pro tento vývoj?

P. Devillers: Často jsou noví biskupové latinskému ritu otevřenější než jejich předchůdci, z nichž někteří spolupůsobili na 2. vatikánském koncilu. Když se na toto téma díváme nikoliv ideologicky, ale z pastoračního hlediska, pak mnoho biskupů vidí přednosti, které diecézi použití tradičního ritu přináší.

*Podle Kath-net 28. 10. 2003
překlad -ls-*

Jak utratit dva milióny týdně?

„I u nás je dost milionářů a mezi nimi i jedna slavná top modelka, která utratí týdně dva milióny korun a musí hodně přemýšlet, jakým způsobem je má utratit. Kdyby třeba přispěla milionem korun na opravu kostela ve Slatině a dvěma sty tisíci korunami na dokončení oprav věže kostela v Čížkovicích, měla by týden po starosti a pánům farářům, kteří opravy zajišťují, by také ubyla starost.“

Chotěšovský kostel při znovuotevření. Foto J. Veselka

Tuto úvahu pronesl první neděli v říjnu kanovník MUDr. L. Kubíček při mši svaté, když obdivoval krásu opraveného chotěšovského kostela. Zamýšlel se nad tím, jak velký počet kostelů je třeba ještě opravit a jak velké finanční náklady bude ještě nutné vynaložit.

Zmíněná top modelka žije dál ve svých starostech, ale farnostem se i bez jejího přispění ulevilo, neboť kostel ve Slatině byl dokončen a je připraven, aby sloužil opět

Oprava kostela ve Slatině

Kostel ve Slatině je z konce 12. století a později byl zasvěcen sv. Janu Nepomuckému. Protože i na něm hlodal zub času, bylo třeba přistoupit k rozsáhlým opravám, které byly ukončeny v polovině listopadu letošního roku.

Slavnostní děkovnou mši svatou za úspěšné dokončení oprav kostela sv. Jana Nepomuckého ve Slatině 23. listopadu na svátek Krista Krále sloužil otec biskup Josef Koukl.

Na závěr mše svaté poděkoval pan děkan P. Józef Szeliga všem, kteří pomohli podle svých sil a schopností prací a modlitbou, takže se s pomocí Boží náročná oprava kostela podařila. Řekl, že sice opravujeme kostely, ale důležitější je, aby se v kostelích scházelo společenství lidí, kteří budou po světě šířit dobro, radost, světlo. Osobně by si přál, aby tento obnovený

svému účelu. Věž v Čížkovicích se dokončuje. Dokončit rozsáhlé opravy kostela ve Slatině by se bez vydatné podpory a finanční i materiální pomoci nepodařilo dokončit. Pomohly obecní úřady, nadace, družstva, ministerstvo kultury, farnosti zapůjčily lešení, pomohli ale i jednotlivci, kteří třeba zdarma provedli demontáž lešení nebo pomohli jinak podle svých sil a schopností, ale také v neposlední řadě svou modlitbou. Kdyby se všichni měli vyjmenovat, byla by jich hodně dlouhá řada. Všem jim jmenovitě poděkoval libochovecký pan děkan, na jehož bedrech ležela hlavní tíha starostí, a všechny zahrnul do svých modliteb.

Podařilo se mnoho

Je obdivuhodné, kolik kostelů a kaplí se v poslední době podařilo v litoměřické oblasti opravit. Ve farnosti libochovecké se opravily dva kostely a jedna kaple, v lovosické dva kostely, v počapelské jeden kostel a v třeбенické jeden kostel a

kostel se naplňoval lidmi na bohoslužbách, aby nezůstal jen prázdnou kulisou obce nebo vzpomínkou na minulost.

Dobré dílo k větší cti a slávě Boží se podařilo a nyní prosíme o to, aby lidé našli cestu k nevysychající studnici vody živé, aby z ní mohli v hojné míře čerpat.

Milada Veselková, foto Mojmir Němec

čtyři kaple. Nejnáročnější a nejrozsáhlejší byly opravy v Počaplech, kde nesmírné škody způsobila v minulém roce povodeň, a v Chotěšově, kde zase udělal své komunistický režim. Není ani bez zajímavosti věk kněží, kteří opravy zajišťovali: 37, 38, 72 a 77 roků.

P. Černý by měl radost

Při této příležitosti musíme vzpomenout i P. Václava Černého, který zemřel 10. listopadu 1997 a který působil ve všech těchto čtyřech farnostech. Měl by jistě radost z výsledků práce svých nástupců. Věříme, že dnes pomáhá jiným způsobem spolu se sv. Josefem, kterého vždy tolik vzýval, když byl ve finanční tísní, a který mu vždy neuvěřitelným způsobem pomohl.

Bohoslužby v opravených kaplích se konají měsíčně, v kostelích obvykle jednou za 14 dní, ale i častěji. Účast věřících není sice příliš veliká, ale odpovídá zdejšímu poměru.

Několik myšlenek z promluvy otce biskupa Josefa Koukla ve Slatině o slavnosti Krista Krále

Každý špatný skutek zasluhuje trest. Kristus vzal na sebe všechny tresty, které my za své špatné skutky zasluhuje. Jsou tresty, které zasluhuje celé lidstvo, tresty, které nikdo nemůže odpustit, jenom náš Král Kristus. Království Kristovo začíná v každém z nás.

Tak jako se sám neopraví kostel, tak také my se musíme sami opravovat a každý z nás se musí měnit k lepšímu, máme-li být bohatou pšenicí a nezůstat jenom plevelem a koukolem. Je jenom na nás, budeme-li šířit kolem sebe lásku a krásu, a přitom nás to nic nestojí. Rozdáváme-li lásku kolem sebe, musíme ji mít také v sobě.

Mají smůlu! Voda jim nevzala dům!

Je to krásné a obdivuhodné, kolik dobré vůle se najde v lidech a institucích včetně křesťanů a Charity, když přijde nějaká pohroma – třeba velká voda. Nakolik stačím sledovat, snad nikdo z postižených nezůstal na holičkách.

Občas si však při setkání s některými lidmi postesknou: Mají smůlu! Voda jim nevzala dům! Jedná se o jednotlivce i celé rodiny (někdy i neúplné), kteří bez normálního bydlení všelijak přežívají z různých jiných důvodů. Zkoušejí leccos, ale nakonec nevědí, kde hledat radu (která by vzhledem k jejich situaci k něčemu byla) nebo pomoc. A já se přiznám, že to nevím také. Přes obecní a městské úřady je to na dlouhé lokte (oni nepotřebují bydlet až za 5, 10, nebo 15 let), bezvýsledně se (kež bychom mohli říci že doposud) hledá pomoc i přes Charitu. Mají smůlu! Voda jim nevzala dům!

Konkrétní příklad je po ruce

Zrovna nedávno se na mě ve své nouzi (bezvýsledně) obracela s prosbou o nějakou radu či pomoc asi čtyřicetiletá rómská manželská dvojice se dvěma školními a jedním dospělým dítětem (až na to, že kouří, celkem bezproblémová). Našli sice od té doby už druhé dočasné provizorium v jedné ubytovně, na základě vlastní návštěvy ovšem tvrdím, že ne zcela vyhovující (o děti je zatím postaráno v dětském domově do doby, než seženou opravdové bydlení). A jsou další, o kterých vím, a obávám se, že mnozí další, o kterých nevím.

Bratři a sestry, opravdu musí přijít zase velká voda nebo jiná podobná pohroma, abychom dokázali pomáhat druhým v nouzi? A mnohdy jsou to naši bratři a sestry v Kristu! Ale mají smůlu! Voda jim nevzala dům! A nebojíme se, že jednou uslyšíme, že co jsme neudělali pro jednoho z těch nejmenších, neudělali jsme ani pro Pána Ježíše, a budeme posláni pryč, do věčného ohně?

Nevíte někdo o reálné možnosti bydlení pro chudé lidi? Nemáte někdo z vás sami možnost a ochotu vzít chudé lidi do nájmu či podnájmu? Díky fungujícímu sociálnímu systému i ti chudí mohou platit nájem (třeba ne vysoký, ale také zdaleka ne zanedbatelný), a v případě problémů s placením existují postupy jak jeho placení lze úředně zajistit.)

Pevně doufám, že přijde den, kdy se zmíněného problému chopí ti, kteří již prokázali, že podobné problémy řešit umí i v mnohem větším rozsahu v případě velkých katastrof, zatím však nabídky příjmu (najde-li se aspoň nějaká?) na svou adresu, případně můžete kontaktovat přímo zmíněnou manželskou dvojici (Petr a Miluše Grundzovi, ubytovna u mlékárny, 470 01 Česká Lípa-Svárov).

Děkuji za spolupráci. To víte, že kdybych mohl, vzal bych je do nájmu sám.

Vít Jůza, Loukov 1, 513 01 p. Semily, tel. 481 685 237, mobil 732 943 265, e-mail Juza.Vit@seznam.cz.

Bush podepsal zákaz potratů částečným porodem

Před skupinou asi čtyř set zákonodárců a aktivistů podporujících život podepsal 5. listopadu 2003 prezident George Bush zákaz potratu částečným porodem. Jde o zákrok, při kterém je zahájen porod dítěte, a poté, co se objeví jeho hlava, bodne „lékař“ do jeho zátylku trokar a vysaje jím mozek. Počet těchto zákroků se v USA pohybuje dle odborných odhadů mezi 4–5 tisíci ročně. Drtivá většina se provádí na zdravých dětech zdravých matek.

O zákaz této otřesné procedury se pokoušeli američtí pravíkoví zákonodárci již několikrát, avšak levicový prezident Clinton jimi odhlasovaný zákon vždy vetoval. Od parlamentních voleb v roce 2002, kdy republikáni získali opět většinu v obou komorách, začali na zákazu pracovat znovu a v říjnu byla výsledná

verze schválena Kongresem v poměru 281 : 142 a Senátem v poměru 64 : 34. I když je to úspěch, je to o dost méně nežli mezi řadovými Američany. Dle posledního průzkumu veřejného mínění provedeného Gallupovým ústavem veřejného mínění koncem října totiž zákaz podporují lidé od třiceti let výše v poměru 68 : 25 a mladí dospělí Američané (18–29 let) dokonce v poměru 77 : 19.

Zdá se ovšem, že starší nenarozené děti ještě stále nemají vyhráno – některé levicové organizace již podaly či podají ústavní žalobu na tento zákaz s tvrzením, že je neústavní. Vzhledem k levicové orientaci značné části amerických soudců nejsou žel bez šancí.

Plné znění článků najdete na <http://prolife.cz>.

Koncert k počtě svatého Mikuláše

Hlavní protagonisté koncertu. Foto Jan Rosenauer

Ve středu večer před svátkem sv. Mikuláše se ústecký chrám Nanebevzetí Panny Marie zaplnil posluchači. Do setmělého prostoru zářil hlavní oltář, nesly se zvuky varhan a lidského hlasu. Vladimír Matějček, jedna z předních hereckých osobností, přednášel legendu o sv. Mikuláši, jejíž scénické úpravy je autorem. Vladimír Roubal, představitel mladší generace českých varhaníků, citlivě doprovázel na varhanách skladbami Mozarta, Buxtehudeho, Clérambaulta, Pachelbela a vlastní improvizací. Krásné prožití jednoho z adventních podvečerů zprostředkovala ústecká Společnost pro duchovní hudbu.

zšv

Vánoční strom září

Před rozsvícením vánočního stromu na Lidickém náměstí v Ústí nad labem (před budovou magistrátu) zazpívaly dětské soubory koledy a primátor Gandalovič společně se starostou centrální městské části R. Vonkou a arciděkanem P.M. Šimáčkem rozsvítili vánoční strom. Ten poté P. M. Šimáček požehnal a poté se všichni tři odebrali na Mírové náměstí, kde probíhají vánoční trhy. Také zde ústecký arciděkan požehnal vánoční strom. Bylo to prvé společné vystoupení zástupců města a církve na veřejnosti v novodobé historii.

Text a foto Jan Rosenauer

Adopce na dálku

Projekt Arcidiecézní charity Praha Adopce na dálku® oslavil 15. srpna 2003 již své 10. výročí. Po celou tuto dobu se snaží pomáhat dětem, které pomoc nutně potřebují.

Na dalších řádcích se pokusíme zodpovědět vaše nejčastější dotazy. Pokud zde nenaleznete odpověď na váš dotaz, s důvěrou se na nás obraťte, rádi Vám dotaz zodpovíme. Zeptat se můžete následujícími způsoby:

Osobně v Arcidiecézní charitě Praha, Londýnská 44, 120 00 Praha, a to v úředních hodinách: Po-Čt od 8.30 do 15.30, Pá od 8 do 14.30 hod., telefonicky na 222 51 04 88, 224 25 09 85, nebo e-mailem: adopce@charita-adopce.cz, či přímo z internetových stránek.

Co je cílem projektu adopce na dálku®?

Cílem projektu je, aby „adoptované“ děti díky získanému vzdělání byly v budoucnu schopny zabezpečit sebe a svoje rodiny a aby jejich děti nikdy nepotřebovaly žádnou rozvojovou pomoc.

Kdo jsou většinou adoptivní rodiče?

„Adoptivními rodiči“ se nejčastěji stávají rodiny, manželské páry, důchodci či lidé žijící sami v domácnosti.

Velice často však také spojí své síly a finanční prostředky různé zájmové skupiny a kroužky, školy, školní třídy, skupiny vysokoškoláků, pracovní týmy, dětské oddíly, farnosti, atd. Společný zájem a cíl, v tomto případě změna života konkrétního dítěte, je nejlepším prostředkem ke stmelení skupiny a k prohloubení vztahů mezi jejími členy.

Třetí skupinou „adoptivních rodičů“ jsou soukromé firmy. Tento průnik komerčního a neziskového sektoru je v naší zemi zatím poměrně vzácný v porovnání se západními zeměmi. Přesto však firmy tvoří významnou a nenahraditelnou oporu celého projektu.

Svým rozhodnutím pomoci konkrétnímu dítěti získávají „adoptivní rodiče“ nového člena rodiny a i oni vstupují do života dítěte. Třináctiletá Nakiranda Nowe z Ugandy to vyjádřila v první větě svého dopisu rodičům slovy: „You are welcome in my life“, což znamená: „Vítejte v mém životě!“.

Pokud si chci adoptovat dítě na dálku, obdržím smlouvu? Vzniká mi tím dlouhodobý závazek?

Projekt „Adopce na dálku®“ není závazný. „Adoptivní rodič“ se může každý rok svobodně rozhodnout, zda chce „svému“ dítěti další rok pomáhat nebo ne. Většina „adoptivních rodičů“ však chce dítě podporovat až do té doby, dokud neukončí vzdělání a nepostaví se na vlastní nohy.

Jak se mohu ujistit, že mé peníze opravdu dorazí k dítěti?

V každé zemi zaštiťuje projekt Adopce na dálku® partnerská organizace Arcidiecézní charity Praha. Tato organizace platí pro děti školné, nakupuje školní uniformy a pomůcky, dohlíží na lékařskou péči a její sociální pracovníci neustále děti monitorují. Organizace vede účetnictví a na všechny nákupy si ponechává stvrzenky. „Adoptivní rodič“ může „své“ dítě také kdykoliv navštívit.

Adopce na dálku po celých deset let své existence pomáhá tisícům dětí z Indie, Litvy a Ugandy. Díky vaší pomoci a podpoře mohou chodit do školy, získávat vzdělání a připravovat se pro svůj budoucí život, který již nemusejí prožít jako jejich rodiče v bídě a nouzi, ale díky vám mají šanci a možnost změnit dosavadní způsob života a třeba pomáhat dalším potřebným dětem. Jejich a také svým jménem vám za vaši pomoc a podporu velmi děkujeme.

Kolik procent potřebuje ADCH Praha na pokrytí svých nákladů?

Na uhrazení nákladů, které s projektem vznikají, si Arcidiecézní charita Praha ponechává pouhých 8 %. Tyto nízké náklady již přilákaly několik zahraničních „adoptivních rodičů“ (Pro srovnání – většina podobných mezinárodních organizací si na náklady strhává 15–40 %). Arcidiecézní charita Praha se všemožně snaží své náklady minimalizovat.

Co za pravidelnou roční částku dítě dostane?

Dítěti je zapláceno roční školné, školní uniforma a školní pomůcky. V naléhavých případech také zdravotní péče a jiné potřeby. Roční částku lze platit v jedné až dvou splátkách.

Je možné dítěti poslat dárek?

Poštou prosím posílejte jen maličkosti (fotky, pohlednice, obrázky). Balíčky se často ztrácejí, organizace za ně musí platit clo a „adoptivní rodič“ nepřiměřeně drahé poštovné. Navíc často neodpovídají potřebám dítěte.

Chcete-li tedy přispět nad rámec pravidelného ročního příspěvku a zlepšit tím podmínky, ve kterých „vaše“ dítě žije, můžete poslat peněžitý dárek převodem na účet Arcidiecézní charity Praha (stejným způsobem, jako posíláte pravidelnou roční částku). Aby se ale předešlo závislosti a lítosti dětí, které žádný dárek nedostanou (malé procento), budeme částku přijatou na dárky spravedlivě dělit mezi všechny „adoptované“ děti. Místní pracovníci vždy

Ilustrační fotografie života v Indii a „adoptovaných“ dětí. Převzato z internetové stránky Adopce na dálku

pro „vaše“ dítě koupí to, co právě nejvíce potřebuje. Při zvláštních případech (operace atd.) pošleme váš příspěvek pouze vašemu dítěti.

Mohu dítěti psát a na jakou adresu?

Dítě bude mít velkou radost, když mu napíšete. Po zaplacení prvního ročního příspěvku obdrží každý „adoptivní rodič“ dotazník s informacemi o rodině dítěte a o situaci, ve které se nachází. V dotazníku je uvedena i adresa organizace, která zprostředkovává adopci „vašeho“ dítěte. Na tuto adresu pošlete všechny své dopisy.

S většinou dětí je možné komunikovat anglicky (v Litvě anglicky nebo rusky), ostatním bude dopis v angličtině přeložen do jejich rodného jazyka. Pokud nemůžete psát přímo anglicky, kdykoliv se na nás obraťte a dopis vám 2–3× ročně z/do angličtiny rádi přeložíme. Prosíme, nepošlete své dopisy dítěti doporučeně. Často si dítě nemůže osobně dopis vyzvednout.

KOLIK PLATIT V JEDNOTLIVÝCH ZEMÍCH?

Indie: adopce dítěte 4 900 Kč, adopce studenta 6 000 Kč

projekt na odstranění dětské práce, dostavba škol: libovolná částka

Uganda: založení a vybavení knihoven v ugandských vesnicích libovolná částka

První česká nemocnice a škola pro porodní asistentky v rovníkové Africe

libovolná částka; adopce dítěte 7 000 Kč

Litva: adopce dítěte 6 900 Kč

Kontakty na projekt Adopce na dálku

Arcidiecézní charita Praha, Londýnská 44, Praha 2, 120 00, tel.: 224 246 519, 224 246 573, fax: 222 522 352, email: praha@charita-adopce.cz

Adopce na dálku®, Londýnská 44, Praha 2, 120 00, tel.: 224 250 985, 222 510 488, fax: 222 522 352, email: adopce@charita-adopce.cz

www.charita-adopce.cz

Josna-D' Souza

Indie

Josna bydlí se svojí maminkou, sestrou, třemi bratry, babičkou a dvěmi dalšími rodinami (celkem 19 lidí) v malém domku na vesnici asi 10 km od kanceláře Adopce na dálku® v centru Moodbidri (cca 45 km od města Mangalore). Maminka je vdova, otec zemřel na infarkt. Je pro ni velmi těžké uživit všech pět dětí. Snaží se vydělat peníze námezdní prací a po večerech rolováním tzv. beedies (cigaret).

Bez pomoci projektu Adopce na dálku® by Josna neměla šanci na vyšší vzdělání než 4. třída základní školy. Naštěstí se pro ni našel „adoptivní rodič“ – pan M. z Prahy.

Rodina jí jen dvakrát denně a k snídani pouze čaj. Snaží se ale připravovat dětem svačinu. Šokovalo nás, jak jsou všichni hubení.

Josna chodí do 7. třídy a ve škole prospívá průměrně. Chodí tam ale velmi ráda a u učitelů je velmi oblíbená (mluvili jsme s ředitelkou její školy). Chodí každý den na doučování, protože závěrečné zkoušky se kvapem blíží. Každý den musí chodit pěšky cca 3 km a domů se vrací cca v 18 hodin. Má velkou radost, že má své adoptivní rodiče a opatruje jejich dopisy a fotografie.

Z minulého příspěvku jí byly zaplaceny knihy do školy (i pro její sourozence), deštník, příspěvek na školné a vánoční dárek (dokonce i nové sáří pro maminku).

Protože se jedná o extrémně chudou a potřebnou rodinu, byl do projektu Adopce na dálku® zařazen i bratr Josny Joel, kterého podporuje paní J.

Maminka Josny je již pět let velmi aktivní členkou místní svépomocné skupiny a navzdory své těžké situaci již naspořila 700 rupií, které má jako zálohu pro nepředvídané výdaje v rodině. Pokud nastanou, nebude muset jít jako dříve pro půjčku k lichváři.

Věříme, že děti této rodiny dostanou díky projektu Adopce na dálku® tolik potřebné vzdělání a že se jim podaří vymanit se v budoucnu z chudoby.

„Od srdce“

První katolické CD z Jablonce n. Nisou

Začalo to zdánlivě jednoduchou výzvou sbormistra Tomáše Pospíšila: „Natočíme si vlastní cédečko“. Souhlasili jsme, i když nikdo z nás nevěděl ani si nedokázal představit, co všechno to představuje.

CD nahrávaly pod vedením Tomáše Pospíšila dva hudební sbory jablonecké farnosti. CD jsme nahrávali po dlouhých přípravách dne 2. srpna 2003 v kostele Navštívení Panny Marie v Lučanech nad Nisou, ve kterém bylo začátkem šedesátých let natáčeno jedno z vůbec prvních CD na světě.

Po různých peripetiích (např. zvukař si myslel, že má čas na zpracování nahrávky do Vánoc a my chtěli práci převzít do konce září) bylo CD představeno na koncertě, který se konal při příležitosti jeho veřejného uvedení v kostele ve Mšeně. Drobným omylem se však naše CD zdrželo ve výrobě. Protože jsme měli spolehlivého dodá-

CD je od října na světě, a protože je konečně k dostání i v metropoli naší diecéze, v Karmelitánském knihkupectví „Jonáš“ v Litoměřicích, chceme na ně upozornit také čtenáře Zdislavu.

vatele, dorazilo čerstvé, ještě skoro teplé cédečko více než hodinu před začátkem koncertu. Byli jsme trochu nervózní, ale v podstatě se jednalo o dokonalou dodávku „just in time“.

CD obsahuje písně dvou stylů: „tradičního“ (v podání chrámové školy) a „rytmického“ (v podání dětského sboru). Několik písní zpívají obě tělesa dohromady. Styly se vzájemně střídají a jsou řazeny za sebou dle liturgického roku. Komentář k používání těchto dvou stylů, v církvi někdy stavěných proti sobě, případně „trpěných“, je součástí bookletu.

Přestože interpretace není vždy dokonalá, většina písní se dá poslouchat. Snad v jednom případě by se mohlo zdát, že jde o příliš drsnou evangelizaci (píseň Pokání číňte). A jak jsme zjistili rozšiřováním mezi tzv. nevěřící a „jinověrce“, CD se docela líbí i mimo naše katolické prostředí.

CD bylo vydáno v nevelkém nákladu, ale je profesionálně vylišováno, takže nezlobí ani na starších přehrávačích. Díky sponzorům může být prodáváno za příjemně nevysokou cenu 150 Kč (Jonáš Litoměřice).

Cílem této akce bylo jak potěšit se z výsledků vlastní práce, tak i přispět konkrétně do (ne)probíhající diskuse o doporučované a trpěné liturgické hudbě. Budeme rádi, když na tento náš příspěvek ve formě CD budete reagovat. CD také již obdržel hudební redaktor Proglasu Milan Tesař a brzy z něj začne zařazovat písně do vysílání.

My jsme si nahrávání užili (někdy až moc) a doporučujeme tuto zajímavou zkušenost. O získané zkušenosti se rádi podělíme.

Borek Tichý, Jablonec nad Nisou

Setkání varhaníků

Již počtvrté se sjeli varhaníci litoměřické diecéze ke společnému setkání a již podruhé je pod svoji střechu přijal Diecézní dům kardinála Trochty v Litoměřicích. Setkání pořádané Diecézním pastoračním střediskem se uskutečnilo v sobotu 15. listopadu 2003.

Jako host a přednášející přijal pozvání Mons. Josef Socha, generální vikář královéhradecké diecéze, který na koncertě vystudoval hru na housle a dříve se plně věnoval hudbě.

Spolupráce kněze a varhaníka

Hlavním tématem dne byla spolupráce mezi knězem a varhaníkem, ke které je potřeba především vzájemná důvěra, snaha o co nejlepší úroveň hry a zpěvu a v neposlední řadě čisté srdce, se kterým lze snadněji předávat Boží dary, jakým je například dar umění. Mons. Socha se dále také zmínil o důležitosti varhaní hry a hudby při liturgii vůbec. „Naším úkolem je pomáhat sobě i druhým, aby se otevřeli Kráse nestvořené – Bohu, aby člověk začal vnímat dary Boží lásky a v jejich světle začal poznávat smysl své existence.“ V příjemné atmosféře a v naslouchání podnětným myšlenkám uplynul dopolední čas velmi rychle.

Odpoledne se ujal slova Ing. Jiří Bříza, varhaník kostela sv. Václava v Mostě, a přednesl svoji úvahu o historii a současnosti chrámového zpěvu a vlídným slovem upozorňoval na kroky, které bychom se neměli bát udělat k obnově zpěvu v chrámech naší diecéze.

Na závěr si všechny účastníky vzala pod taktovku paní Markéta Gabrielová, sbormistryně z Mostu, a nacvičila s nimi čtyřhlasý zpěv před evangeliem „Tak Bůh miloval svět“, kterým byla obohacena mše svatá, již celé setkání vrcholilo. Bohoslužbu sloužil otec Šimáček a ve své promluvě připomenul, že Pán Bůh má všechno v rukou. Stačí dát se mu k dispozici a On si nás použije podle své dobré vůle. Vždyť všichni jsme jen ministři u jeho stolu.

Kdo jste tentokrát nemohli přijet nebo jste o tomto našem setkávání nevěděli, úryvky z přednášek si můžete přečíst na stránkách www.dps-ltm.cz a již dnes se spolu s námi těšit na další setkání, a to 15. května 2003.

Bohu díky za toto pěkné setkání lidí dobré vůle.

Marie Nosková

Mohou orlové hrát fotbal?

V Jablonci nad Nisou ano!

Křesťanská tělovýchovná organizace Orel zve na **Župní turnaj v sálové kopané**, který bude v sobotu **17. 1. 2004 v Jablonci nad Nisou**. Družstva 4 hráči v poli + 1 brankář + až 3 náhradníci. Kategorie: rok narození 1993 a mladší, 1989 a mladší, bez omezení. Orelská družstva v žákovských kategoriích s možností postupu. **Příhlášky předem – pokud možno odeslat nejpozději 5. 1. 2004 na adresu:** Vít Jůza, Loukov 1, 513 01 p. Semily, tel. 481 685 237, mobil 732 943 265

Prodejna katolické literatury, devocionálií a hudebních nástrojů Musica Caecilia HLEDÁ nástupce – nového majitele pro prodejnu v České Lípě.

Kontakt:
telefon 487 523 539,
487 520 281

17. výstava betlemů v Ústí nad Labem do 4. ledna

Letošní, již sedmnáctá výstava v kostele Nanebevzetí Panny Marie je otevřena denně 9–17 hod. mimo nedělí a svátků, kdy je otevřeno 13–17 hod. Ve čtvrtek 25. prosince je výstava zavřena, v kostele se koná koncert Sboru pro duchovní hudbu. Výstavu betlemů zakončí v neděli 4. ledna v 16. hod. vystoupení Ústeckého pěveckého sboru pod vedením dr. Ivana Brožka.

Výstavy betlemů mají v Ústí nad Labem tradici, kterou založil v roce 1987 tehdejší ústecký arciděkan ThDr. Antonín Sporer prvou výstavou v kostele Nanebevzetí Panny Marie.

Výstava betlemů je známá i mimo náš region, přijíždějí na ni návštěvníci z celé republiky. Již v minulosti byly vydány mimoústeckými vydavatelstvími pohlednice s ústeckými exponáty a pohlednice s motivy betlemů budou i letos na výstavě v pro-

Jeden ze stovky betlemů vystavovaných v Ústí nad Labem

Slavnostní zahájení výstavy ozdobili svým zpěvem Cvrčci – ústecký dětský sbor pod vedením dr. Kobrlové. Foto Jan Rosenauer

deji. Časopis Naše rodina věnuje výstavě a jejím exponátům ve svém vánočním čísle – vychází 15. prosince – dvojstranu a obálku.

Diskuse s J. Grygarem

Dne 29. ledna 2004 bude v litvínovské Citadele hostem diskusního pořadu významný český astronom Jiří Grygar. Začátek tohoto pořadu bude v 18.30. Srdečně všechny zájemce zveme na tento zajímavý večer.

Zdravotník-křesťan v dnešní nemocnici

Pastorační středisko pro brněnskou diecézi pořádá konferenci na téma Zdravotník-křesťan v dnešní nemocnici v sobotu 17. 1. 2004 v konventu Milosrdných bratří v Brně v sále Josefa Dobrovského (Václavská 7).

Program:

- 8.00 mše svatá
- 9.30 první blok přednášek: Specifika práce zdravotníka-křesťana
Mons. Ing. Aleš Opatrný, ThD: Místo víry křesťana v jeho práci v nemocnici
MUDr. Pavel Vedra: Jak křesťanství pomáhá lékaři v jeho práci (pohled z praxe)
Mgr. Ing. Jan Zchoval, CSc.: Proč jsem se stal jáhnem v nemocnici (svědectví)
Eva Kvasnicová: Přínos a problémy náboženství v nemocnici
Mgr. Jan Mamula: Přirozený rozhovor o víře
diskuse, občerstvení
- 13.00 druhý blok přednášek: Prameny síly zdravotníka-křesťana
PhDr. Bohumila Baštecká: Syndrom vyhoření. Může i křesťan vyhořet?
S. Dominika Konečná OSF: Zdravá míra frustrace
diskuse

Konference končí mezi 15.00 a 16.00.

Vstupné dobrovolné. Příhlášky se jménem, pracovištěm a funkcí **zašlete do konce roku 2003** na adresu:

Konvent sester Alžbětinek, Kamenná 36, Brno, 63900
nebo e-mail s.m.jana@seznam.cz, případně telefon 602 582 459.
Zváni jsou všichni bez rozdílu vyznání.

České vánoce

Vážení posluchači,

srdečně Vás zveme na vánoční koncert, který je komponovaný jako výběr z české a moravské pastorální tvorby autorů 20. století.

Účinkují:

Severočeský filharmonický sbor
Česká Lípa – Liberec
Cantores Gradecenses Hradec Králové
varhany Boris Joneš
řídí Josef Zadina

Kostel Nanebevzetí Panny Marie v Novém Boru, v sobotu 27. 12. 2003 v 18 hodin

Přejeme Vám radostné prožití vánočních svátků a těšíme se na setkání s Vámi.

Severočeský filharmonický sbor

Většina akcí center se koná
V DIECÉZNÍM DOMĚ KARDINÁLA TROCHTY
 bývalý teologický konvikt, Komenského 4,
 412 01 Litoměřice, telefon 416 732 077

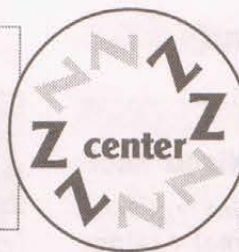

Foto Jan Rosenauer

Diecézní centrum pro mládež (DCM)

Připravované akce pro mládež

Téma roku 2004:
„Chceme vidět Krista.“
 (Jan 12, 21)

Leden

9.–11. ledna 2003

VIKENDOVKA pro mládež na téma: Poznej Bibli

Bible – kniha knih je pokladnicí, ze které můžeš čerpat pro svůj každodenní život, hledat odpovědi na otázky po smyslu života, nalézt ukazatele, kudy dál. Chceš-li hlouběji proniknout do této Boží pokladnice a naučit se ji plně využívat ve svém životě, můžeš využít tuto nabídku a přihlásit se na Diecézní centrum pro mládež.

Únor

13.–15. 2.

KURS ANIMÁTORŮ – 3. setkání

Hlavní téma: Povolání k manželství
 Kurs je možností duchovně načerpat, zažít společenství vrstevníků, je nabídkou a pomocí, jak se naučit „oživovat“ sebe i druhé, jak „oživovat“ spolčo mladých nebo dělat něco ve farnosti a pro církev. Do kursu se můžete kdykoli připojit, zájemci se mohou hlásit na Diecézní centru pro mládež. Do kursu se můžete kdykoli připojit, zájemci se mohou hlásit na Diecézní centru pro mládež.

Další termíny kurzů:

16.–18. 4. (hlavní téma: Povolání k evangelizaci), 11. – 13. 6. (hlavní téma: Povolání ke službě – přijede mezi nás otec biskup)

27. – 29. 2.

VÍKENDOVKA PRO MLÁDEŽ

Kde? Na faře v Mělníce

Téma? Komunikace ve skupině

DCM, Komenského 4,
 412 82 Litoměřice
 Telefon: 416 738 065
 Mobil: 603 452 001
 daniela.dcm@tiscali.cz
 www.litomerice.signal.cz

Host? Mgr. Jan Čapek
 Bližší informace? Na DCM.

Březen

19.–21. 3.

ŠKOLENÍ PRO VEDOUÍCÍCH dětských letních táborů

Bližší informace vám podá Ing. Majka Světníčková z Asociace křesťanských sdružení mládeže, tel. 220 181 739.

26. 3.–28. 3.

REKOLEKCE „na poušti“ v tichu a modlitbě

Získat bližší informace a přihlásit se můžeš na DCM. Místo konání a program bude ještě upřesněno. Zájemci se mohou hlásit do 15.2.2004.

Duben

2. 4.–3. 4. v Litoměřicích

29. DIECÉZNÍ SETKÁNÍ MLÁDEŽE s otcem biskupem

V tento den Svatý otec myslí na mladé celého světa, kteří se shromažďují v diecézích na celém světě se svými biskupy.

Květen

21. 5.–23. 5.

EVROPSKÁ POUŤ do Mariázell

Nejedná se o setkání mládeže, ale o klasickou pouť lidí všech generací.

Úvodní program, celonoční bdění, pouť národů, mše svatá přenášena televizí, nabídkový program pro mládež, „škola národů“, závěrečná mše pro mládež

Finanční příspěvek: 200 Kč + doprava + pojištění. Přihlášky do konce března.

Prázdniny

12. 7.–24. 7.

Putování za sv. Jakubem do Santiaga de Compostella

9. 8.–14. 8.

4. diecézní pěší pouť mládeže

Nejen za nová kněžská a řeholní povolání pro naši diecézi... tentokrát z Litoměřic do Liběšic u Žatce.

Sdružení křesťanských seniorů

Co je sdružení křesťanských seniorů?

Sdružení křesťanských seniorů (SKS) je organizace starších lidí, z nichž většina prožila nacistickou a komunistickou totalitu a kteří jsou si vědomi toho, že společnost se nemůže vymanit z úpadku, pokud nepřijme za základ dalšího rozvoje křesťanskou etiku a evropskou civilizaci.

Jaký máme program a cíle?

SKS svým zaměřením sleduje duchovní a hmotné dobro nejen starších lidí, ale svojí aktivní činností chce pozitivně ovlivňovat celou společnost.

Zastáváme právo na život od početí do přirozené smrti. Jsme přesvědčení, že rodina je nenahraditelná pro výchovu dětí a je základem naší společnosti.

Odmítáme materialistické pojetí života a světa. Hlásíme se ke spolupráci s Evropskou Unií Seniorů a chceme navázat kontakty s příbuznými organizacemi v rámci UNESCO. Podporujeme vstup ČR do EU, protože budeme chtít spolupodívat o evropském dění.

Seniorům chceme poskytovat poradenskou činnost ve věcech vztahujících se k zaměření SKS a umožňovat jim zájmovou činnost podle jejich možností. Snahou SKS je také usilovat o informovanost v oblasti právních předpisů a ovlivňovat tvorbu zákonů dotýkajících se životních podmínek a práv seniorů.

Jedním z důležitých úkolů je pořádání přednášek, seminářů, sympozií, společenských setkání a podobně.

Svým úsilím chce SKS přispět ke zkvalitnění zákonodárství, ke spravedlivému výkonu státní správy, řešení problémů starších lidí a tím k celkovému zlepšení společenského klimatu.

Zájemci o členství v SKS se mohou přihlásit na kontaktní adrese:

Sdružení křesťanských seniorů, Palác Charitas, Karlovo nám. 5, 128 01 Praha 2.

Celostátní setkání katechetů

Ve dnech 25.–27. 10. 2003 proběhlo IV. celostátní setkání katechetů v Hradci Králové. Přivítáním účastníků zároveň s prosbou o dary Ducha svatého do těchto dnů zahájil mši svatou v katedrále Svatého Ducha mons. Dominik Duka s celebrujícím mons. J. Škarvadou.

Kardinál Schönborn v obležení katechetů

Foto Štěpán Pospíšil

Stěžejním programem po všech dnech byla snaha přednášejících naznačit cíl a postup katecheze po II. vatikánském koncilu do začátku třetího tisíciletí. Přednášející byli příkladem své profese, byli příkladem nejen hlášeného slova.

P. A. Opatrný ve své přednášce uvedl jednu krásnou větu – „být porodníky víry druhého“ – což jak víme přináší nejen bolest, ale i starost... ale jak dál? Ještě dodal: „Je to drama, které má mnoho zápletek, které nemůžeme vždy ovlivnit. Bůh však chce, aby byl život v hojnosti.“

Nedělní přednášku zahájila Mgr. E. Muroňová pohádkou o vytváření „hory nedůvěry“, která má za následek nevšímavost, uzavřenost, sobeckost..., avšak náboženská výchova má za cíl vychovat člověka k důvěře obecně – na ní roste vztah k člověku a tím i k Bohu.

Poté následovala přednáška P. J. Šelunga, který osvětlil postup při katechezi biřmovanců, kde zdůraznil úlohu POZVÁNÍ k činnosti dospívajícího, ne k požadavku.

V 15 hodin byla mše svatá celebrovaná kardinálem Schönbornem, vídeňským arcibiskupem. Zpíval brněnský chrámový sbor. Nejen že katedrála „praskala ve švech“, ale i celkový prožitek mše svaté byl velmi silný, plný vzájemné sounáležitosti, zážitku duchovního bohatství církve.

V odpoledních hodinách kard. Schönborn ve své přednášce promluvil o významu KKC, který by měl být nástrojem kultury a nástrojem radostného poselství všem národům. Velkou odezvou byla diskuse, kde byl přislíben tolik očekávaný malý katechismus.

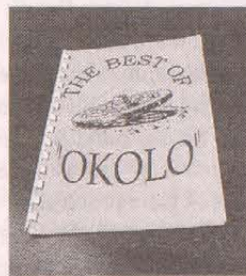
Co říci závěrem? Všechny dny byly prozářeny sounáležitostí a pocitem štěstí, že já jsem ten, který katechizuje, kterého či kterou Bůh přijal do řad „porodních asistentů“.

Mši svatou na zakončení celebroval mons. J. Graubner, který se s námi rozloučil požehnáním: „Jděte a učte, aby další setkání bylo tam, kde vyšlo Slunce“.

Mgr. Soňa Šenková, Děčín
zkráceno

Adventní setkání v Arcibiskupském semináři v Praze

Již po několikáté Arcibiskupský seminář v Praze nabídl mladým mužům možnost duchovní obnovy. Součástí programu obnovy, na kterém se z větší části podíleli samotní bohoslovci, byly meditace a setkání ve skupinách, modlitba růžence i adorace. Celkem se tohoto setkání zúčastnilo 33 mladých mužů, z litoměřické diecéze byli dva.

Setkání začalo společnou večeří v refektáři semináře. Po informacích o programu celého víkendu bylo možné se zapsat do sobotních skupinek a prohlédnout si seminář. Následovalo setkání s představenými semináře, které vyvrcholilo v krátkém zamyšlení na Písmem svatým v kapli. Den byl zakončen adorací a svátostným požehnáním.

V sobotu po společné modlitbě ranních chval a snídani byla meditace v kapli semináře, kterou vedl spirituál P. Zdeněk Wasserbauer. Potom následovaly dopolední skupinky, které zajišťovali bohoslovci: Ikony, Čotky a spiritualita východu, Povídání nejen o čaji, Seminář očima „pátáka“, Formy modlitby, Povídání o semináři a Kněžství očima světců. V poledne byla slavena eucharistie, kterou na kytaru doprovázeli bohoslovci.

Po obědě následovaly odpolední skupiny: Praha – Královská cesta, Prohlídka katedrály, Seminář a skauting, Vězeňství a pastorační, Křesťan a medicína a Liturgie. Před večerí byla modlitba růžence. Večer v kapli byly požehnány adventní věnce, následovaly zpívané večerní chvály, úvod do nedělní liturgie a pro zájemce vigilie.

V neděli po rozjímání a ranních chválách proběhlo setkání s bohoslovci podle diecézí. Vlastní program vyvrcholil setkáním s pozvaným hostem, kterým tentokrát byl sekretář Apoštolské nunciatury v Praze Mons. Juda Thaddeus Okolo. K účastníkům promluvil o svém povolání ke kněžství a o církvi v jeho rodné Nigérii. Na závěr celého adventního setkání celebroval Mons. Okolo mši svatou v kapli Arcibiskupského semináře. Od bohoslovců a účastníků setkání dostal Mons. Okolo dárek – zpěvník s písničkami, které obsahují slovo „okolo“.

Fotogalerie s dalšími fotografiemi je na adrese www.arcs.cuni.cz
Příští – postní – setkání je plánováno na 5.–7. března 2004

„Litoměřická“ skupinka na setkání. Foto Antonín Forbelšty

Přečtěte si

Šiklová, Jiřina: Deník staré paní, Kalich 2003, 153 Kč

Tuto knihu bych vřele doporučil všem, kdo jsou přesvědčeni, že je jejich dospělé děti nemají rády, že mladí dělají všechno špatně a že jediný správný a dokonalý člověk jsem právě já. V této knize známé pražské socioložky jsem našel Vyznání staré báby, které otiskujeme jako ukázkou.

Kertész, Imre: Člověk bez osudu, Academia 2003, 159 Kč

Kertész, Imre: Kaddiš za nenarozené dítě, Academia 2003, 135 Kč

Obě knihy maďarského nositele Nobelovy ceny za literaturu za r. 2002 se zabývají problémem Osvětlení. V té první je lágr zobrazen z pohledu patnáctiletého židovského chlapce a je líčen ve stylu věčného, téměř nezúčastněného kronikáře; je to spíše svědectví než deník. Ve druhé hrdina žije s pocitem, že se běsi, které poznal v koncentračním táboře, mohou kdykoli vrátit, takže svoje přežití vlastně nepřezil.

Cabaud, Judith: Rabín, kterého přemohl Kristus, Paulinky 2003, 155 Kč

Knihla líčí příběh Eugenia Zoli, hlavního římského rabína za 2. světové války, který se ve věku 65 let stal katolíkem.

Drlík, Marcel: Český lékař v srdci Afriky, Portál 2003, 149 Kč

S autorem této knihy jsme měli možnost se seznámit prostřednictvím České televize a Katolického týdeníku. V současnosti pracuje jako lékař na dětské chirurgii Fakultní Thomayerovy nemocnice a v této knize líčí svoje dobrovolnické působení jako lékař v karmelitánské misi v Středoafričské republice.

Colombière, Klaudius: Vlastníma očima, Refugium 2003, 130 Kč

První český překlad deníku duchovního vůdce světice Božského Srdce Marii Markéty Alacoque. V nedávné době z něho četli na pokračování na radiu Vatikán.

Ignác z Loyoly: Duchovní deník, Refugium 2003, 195 Kč

Toto nejméně známé, do češtiny dosud nepřeložené, a přesto podstatné svědec-

tví o nejnějším životě zakladatele jezuitů z období hledání chudoby pro založený řád, ukazuje sv. Ignáce jako mystika: muž slz i závatného propojení s trojicí.

O'Dogerty, Brian: Výpověď otce McGreavyho, Argo 2003, 299 Kč

Tento román nás přivádí do 50. let 20. století na irský venkov do zapadlého hrabství Kerry a rozvíjí příběh farnosti otce McGreavyho, vesnice těžce zkušované ranami osudu v podobě záhadné choroby, smrtelně postihující místní ženy. Stáváme s tu svědky rozkladu tradičního způsobu irského vesnického života i přežívajících a silících předsudků vůči městu.

Sulpicius Severus: Život svatého Martina, Herrmann 2003, 160 Kč

Životopisů svatých je nespočet, avšak tento Život sv. Martina z Tours od Sulpicia Severa je vůči tomuto množství v mimořádném postavení. Je totiž prvním životopisem světce-nemučedníka, který na křesťanském Západě vznikl a stal se pro celá staletí vzorem pro tvorbu těchto životopisů.

-mela-

Vyznání staré báby

Chraň se před upovídáním, a zvláště před neblahým návykem chtít do všeho mluvit.

Přestože jsi stará a moudrá, nedomnívej se, že právě ty musíš dávat do pořádku záležitosti druhých, a zvláště ne tehdy, když o to sami nestojí.

Uměj poslouchat s neselhávající účastí nářky svých bližních.

Nepovídej stále o svých starostech, nemocech, bolestech a nestěžuj si. Léty jich přibývá a s nimi roste i náklonnost je vypočítávat; pro tvé okolí to může být nudné.

Zůstaň vlídná a milá, vždyť zlá stará žena je »jedno z mistrovských děl ďáblůvých«.

Buď soucitná, ale ne sentimentální; ochotná, ale ne vtíravá.

Nacházej v povaze lidí kolem sebe především ty dobré stránky a těch si všímej, o těch mluv a ty oceňuj.

Uměj poprosit a poděkovat, uměj pomoc poskytnout a uměj pomoc či dar přijmout.

Nelituj se proto, že jsi stará. Je to výsada, ti méně šťastní již zemřeli a stáří se nedožili. Pamatuji, že hezké a smysluplné stáří, plné pohody, lásky a hezkých vztahů je odměnou za dobrý a hodnotný život. Odpovědnost i zásluhu za ně neseš především ty sama!

Šiklová, Jiřina: Deník staré paní, Kalich 2003, str. 52

Župní šachový turnaj Přepeře 8. 11. 2003

Již tradičně v prostorách římskokatolické fary v Přepeřích u Turnova a letos poprvé s finanční podporou Libereckého kraje proběhl v sobotu 8. listopadu 2003 župní šachový turnaj orelské župy svatě Zdislavy. V sedmi kolech svedlo boje 19 účastníků ve věku od 9 do 65 let. Pohár za prvenství v kategorii dospělých si odvezl Tomáš Brouček z Turnova, následován Stanislavem Lamačem z Bělé u Turnova a Ivo Drahoňovským z Turnova. V kategorii starších žáků byl nejúspěšnější Jakub Vancl z Koberov, z mladších žáků pak Stanislav Drahný z Benešova u Semil. Pohár by byli zasloužili i již zkušení a vždy milí a pohostinní pořadatelé z turnovské orelské jednoty.

Vít Jůza,

župní sekretář Orla župy sv. Zdislavy

Pro vzdělání

221. Ur:

- město, z něhož pocházel Abrahám
- potok, z něhož pili Gedeonovi bojovníci
- území mezi Eufratem a Tigridem, kde ležel Eden

222. Yzop:

- kopí
- dřevěná hůl
- rostlina rostoucí v Palestině

223. Zacheus:

- člověk, kterému Kristus uzdravil dceru
- celník, který se stal učedníkem Kristovým
- průvodce sv. Pavla

224. Všeobecných koncilů bylo:

- 21
- 48
- 76

225. Žalmů je:

- 100
- 130
- 150

Správné odpovědi

221.a 222.c 223.b 224.a 225.c

Karmelitánské knihkupectví
(Knihkupectví Jonáš)
Mírové náměstí 15
412 01 Litoměřice
Tel./fax: 416 732 458

Přítel

Po mnoha letech mne zavedly povinnosti do města, ve kterém žil starý rodinný přítel. Byl to už přítel mých rodičů a jeho přátelství se stalo i částí mého dědictví po nich. Nevídal jsem se nijak často. Občas jsme si vyměnili dopisy nebo telefonáty. Důležité pro mne bylo vědomí, že mám někoho, kdo na mě myslí s láskou, a když je mi těžko, je ochotný dát mi svůj čas, radu, úsměv, sklenku vína, tiché souznění...

Domluvili jsme se přítelem, že využiji po dobu svého pobytu ve městě pohostinství jeho domu a dáme si navzájem svůj volný čas ke vzpomínání, k přátelské výměně myšlenek, zážitků a pohledů na věci kolem nás. Večery jsme prožívali u mihotání svíčky, která lehce osvětlovala obývací pokoj se starým nábytkem a naše tváře. Zažila jsem zde i několik setkání s lidmi, kteří mého přítele navštěvovali.

Knihovna, kde jsem byla ubytována, byla oddělena od obývacího pokoje pouze závěsem, a tak, pokud jsem byla v domě, nedal se rozhovor přichozech s mým přítelem přeslechnout. Dva návštěvníci a hlavně odpověď, se kterou odcházeli, mne natolik zaujali, že jsem na to jednoho večera zavedla řeč:

„Navštívili tě tu v minulých dnech dva lidé a já jsem je nechtěně vyslechla. Oba měli skoro stejnou otázku, ale každý odcházel s dost odlišnou odpovědí. Promiň, že se tak vyptávám, ale mohl bys mi to víc objasnit? Shodou okolností je jejich otázka obdobná té, kterou teď řeším taky já – a tvůj názor je pro mne vždycky pomoci.“

Přítel se usmál: „Ty myslíš mé sousedy. Oba se mě ptali, jestli mají změnit své zaměstnání a přijmout novou, finančně lákavou nabídku.“ Ano, ale jednomu jsi schválil, ať nabídku přijme a druhého jsi od toho naopak zrazoval. Proč? Je velký rozdíl mezi firmami, které jim nabízely práci?“

Světlo plamínku svíčky se pohoupalo na úsměvu mého přítele, když mi odpovídal: „Znám oba své sousedy už několik let, znám je i jejich rodiny, ale abych řekl pravdu, neznám ani jednu z těch firem, o kterých ti dva mluvili.“ „Aha, tak jsi jim radil různě kvůli jejich ženám nebo různému věku jejich dětí,“ vskočila jsem příteli do řeči – je to už mnoho let můj zlozvyk. I dnes jsem zahlédla, jak přítel pobaveně zamrkal, když viděl, jak jsem

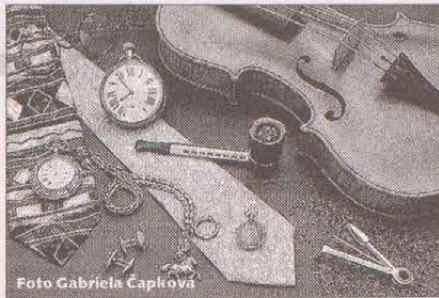

Foto Gabriela Čapkové

se hned provinile kousla do rtu. „Co já vím, oba mají ženy hodné, které je mají rády, a oběma už děti odrostly, takže už se starají samy o sebe...“ „Ale pak vůbec nerozumím proč...!“ vyhlédla ze mě další slova a přiměla mého přítele k tichému smíchu. „Počkej, nespěchej, čečetko.“ Tak mi pro mou splašenost říkal můj přítel už jako dítěti a říká mi tak někdy i nyní. „Už zase chceš moc rychle dojít k cíli? Říkal jsem ti, že znám své sousedy už delší dobu, viděl jsem odrůstat jejich děti, znám oblíbené barvy jejich manželek i jejich lásku k jejich manželům. Víím, jak se umí radovat, a zažil jsem i jejich smutky a těžkosti. A proto jsem každému na stejnou otázku odpověděl něco jiného.“

Přítel se s úsměvem nadechl a pokračoval ve vysvětlování dál: „Jestli se mě ptáš, co bylo důvodem, proč jsem jednomu svému sousedovi doporučil, ať nastoupí do lépe placeného zaměstnání a druhému jsem doporučil opak, musím ti o nich říct ještě něco jiného. Znám za ta léta tak trochu i srdce každého z nich a oba jsou to opravdu dobří lidé. Ten první má však v sobě hodně odvahy a taky svobody. Víím, že zůstane svobodný a sám sebou, ať má peněz

Myslete na chorál

Motto: „Malověrní, myslete na chorál!“ (František Hrubín)

Chtěl bych se s vámi rozdělit o radost a zároveň starost. Radost je moje osobní. Starost se dotýká všech.

Bylo to asi začátkem šedesátých let, kdy jsem byl na pouti v kostele sv. Václava ve Staré Boleslavi. P. Emil Kotrba uzavřel své kázání o sv. Václavu slovy: „Jak často jsme v životě volili, volili jsme manifestačně a s hudbou, ale cestu za sv. Václavem si musí zvolit každý sám ve svém srdci.“

Aby si někdo mohl volit cestu, musí mu ji někdo také ukázat. Proto jsem s dětmi jezdil a dodnes jezdím začátkem října do Staré Boleslavi za svatým Václavem. Letos to bylo již po desáté, tedy jubilejní pout' dětí z Mladé Boleslavi.

Je hezké obnovit tradici celonárodních Svatováclavských poutí. Mám ale starost, aby tradice nezemřela odchodem stárnou-

dost anebo málo. Pokud ho znám, víím, že ho peníze nezmění. Bude se umět stále dál stejně radovat, být spravedlivý i milosrdný k lidem kolem sebe. Můj druhý soused má srdce trochu jiné. Víím, že v něm má hodně obav a strachu, a peníze by mu svobodu nedaly. Spíš by upadl od obav, jak s nimi nejlépe naložit, jak se zachovat k těm, kteří je nemají, a příliš by se začal poměřovat s těmi, kteří je mají. Jak ho znám, vzaly by mu peníze radost a klid, který prožívá teď. Tak proč bych mu měl radit, aby změnil zaměstnání, když teď má, co potřebuje, a je spokojený?“

Po přítelově odpovědi se mezi námi rozhostilo ticho. Oba jsme se dívali do plamínku svíčky a mlčeli. Po chvíli se na mne přítel s úsměvem podíval: „Bojíš se zeptat, co bych doporučil tobě?“ Věděla jsem, že mě zná a ví, jak ve mně moje myšlenky pochodují, a tak jsem jen mlčky pokývala hlavou.

„Čečetko, tobě bych doporučil, aby sis na tuto odpověď našla otázku sama. Protože to, co teď nejvíc potřebuješ, je poznat své srdce. Míru jeho svobody i velikost stínů, které jsou v něm. Víím, že se pak budeš umět rozhodnout a že to bude správné rozhodnutí,“ usmál se můj přítel a pustil z gramofonu tóny naší oblíbené hudby.

Po pár dnech, když jsem z města odjížděla, věděla jsem, že kromě sušených křížal mne na cestu vybavil můj přítel i teplem svého přátelství, které nadnášelo otázku, kterou jsem si v sobě nesla.

cích generací. Proto jsem před těmi deseti lety začal putovat s dětmi, aby zde byl v budoucnu někdo, kdo bude v těchto poutích pokračovat. V kostele sv. Václava, v místech, kde skončil, zpíváme s dětmi na závěr pouti Svatováclavský chorál a národní hymnu „Kde domov můj“. Mysleme tedy na chorál a myslíme na nejstarší mariánské poutní místo v Čechách – Starou Boleslav.

Příští rok se budou připravovat celonárodní mariázelské pouti. Neměli bychom chtít od organizátorů, aby poutě naší diecéze začínaly právě ze Staré Boleslavi?

Tradici mohou udržovat jen lidé. Přispějte k udržení tradice poutí do Staré Boleslavi k Paládiu i za sv. Václavem. Mysleme na chorál a nebudeme malověrní.

František Němeček, Mladá Boleslav

David – bojovník za svobodu Božího lidu ❖ P. Jiří Voleský

Postava krále Davida je nám z celého starozákonního podání nejlépe známá. Ve vyprávění Starého zákona je mu věnováno nejvíce prostoru. K Davidovi se pojí největší Boží zaslíbení, s Davidem je těsně spjata představa budoucího Mesiáše. Na rozdíl od ostatních postav SZ je David člověkem všestranným, zahrnuje v sobě rozdílné vlastnosti a nadání, která těžko najdeme u žádné jiné osoby v biblickém podání.

David je nenápadným pastýřem a zároveň mocným, slavným králem; je jedinečným hudebníkem, básníkem a zároveň výtečným válečníkem; je člověkem hluboce citlivým a laskavým a zároveň dokáže být nekompromisně trestajícím soudcem. Ve třech pokračováních seriálu se budeme zamýšlet nad Davidem jako bojovníkem, pastýřem a žalmistou. Nyní se podívejme na Davida jako na bojovníka za svobodu Božího lidu.

David bojuje proti lvu a medvědu

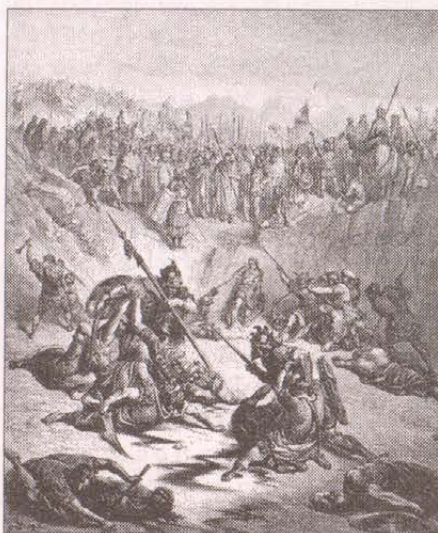
Tak jako u každého jiného člověka, též u Davida můžeme hledat přístup k pochopení jeho osoby v jeho dětství a mládí. David je pastýřem stáda ovcí. Ne však ledajakým – když chce svou odvahu a obětavost dokázat králi Saulovi, aby jej nechal bojovat proti Goliášovi, říká: *Když přišel lev anebo medvěd, aby odnesl ze stáda ovcí, hnál jsem se za ním a bil jsem ho a vyrval mu ji z tlamy. Když se proti mně postavil, chytil jsem ho za dolní čelist a bil jsem ho, až jsem ho usmrtil. Tvůj služebník ubil jak lva, tak medvěda.* David je ještě pouze nenápadným, drobným chlapcem, a přesto se již jako dospělý, statečný muž dokáže postavit těm nejsilnějším protivníkům, pokud se jedná o spravedlnost a ochranu slabšího. Lev a medvěd jsou zvířata, která jsou v Písmu chápána jako typy nespravedlivých, násilných a pyšných protibožských sil. Často čteme, že spravedlivý a věrný služebník Hospodinův je ohrožován mocnými a pyšnými tohoto světa, kteří jsou symbolizováni právě těmito zvířaty – lvem a medvědem.

David je již jako chlapec, bez ohledu na svou slabost a bezvýznamnost, připraven dát se odvážně a obětavě do nerovného boje s mocnějším a silnějším protivníkem, jde-li o spravedlnost a ochranu nespravedlivě pronásledovaného slabšího jedince. Tato krásná a ušlechtilá vlastnost mu zůstává i po celý jeho následující život a činí

z něho spravedlivého a obětavého krále, bojujícího za práva a ochranu Hospodinových záměrů s jeho lidem.

David a Goliáš

Opět máme před očima drobnou postavu nedospělého chlapce. Čím se však liší od většiny ostatních chlapců svého věku? Je odhodlaný bránit spravedlivou Boží věc i za cenu vlastního života a vlastní cti. V boji s Goliášem se osvědčuje jako dospělý a odvážný bojovník, bez ohledu na svou postavu, sílu a válečný um. Celé jeho odhodlání a odvaha pramení z hluboké

pokory a úcty před živým Bohem, v kterého odevzdaně věří a který je nyní zesměšňován, tupen a napadán lidskou pýchou.

Davidovo ohnivé odhodlání k nerovnému boji vyčteme v Davidově odpovědi na Goliášovy pohrdlivé nadávky: *„Ty jdeš proti mně s mečem, kopím a oštěpem, já však jdu proti tobě ve jménu Hospodina zástupů, Boha izraelských řad, kterého jsi potupil.“* David bojuje v síle jména Božího téměř s holýma rukama proti nadlidsky silnému, zkušenému a plně ozbrojenému válečníkovi. Jeho naprosto nečekané vítězství spočívá ve vnitřním zanicení pro obhajobu Božích práv v tomto světě. Davidova láska a úcta k Bohu je vnitřní silou, která se stává i silou vnější, jež dokáže přemoci i démonicky mocného protivníka.

Tento výmluvný příběh nás učí, že lidská velikost a síla se neměří vnějším zjevem a fyzickou mocí, ale vnitřní ušlechtilostí, velkorysostí a obětavým nadšením hájit za všech okolností, i těch nepříznivých, úctu a lásku k Bohu a k jeho slovu, záměrům a působení.

David – král bojující za svobodu a prostor pro Boží lid

David se stává králem nad Izraelem v období formování zaslíbené svaté země a v situaci ohrožení Božího vyvoleného národa od okolních království a národů, které neuznávají jeho právo na samostatnost. Již jako vojenský velitel Saulova vojska vyniká svou statečností, strategickým nadáním a velitelskými schopnostmi. Z chlapce se stává neohrožený velitel vojska bojujícího za svobodu, spravedlnost a bezpečí druhých lidí. Jistě, těžko můžeme souhlasit s násilnostmi, které David činil na poražených nepřátelích. Jeho činy na válečném poli je však nutno měřit tehdejšími poměry, tehdejší všeobecnou násilnou politikou, v jejíž atmosféře nebylo možné přežít bez násilné obrany, která je u Davida ve srovnání s jinými monarchy té doby humánnější a spravedlivější, co se týče nakládání s poraženými.

Co v tomto pohledu zůstává nadčasově oslovujícím a příkladným je vnitřní stránka věci. Vojevůdce a král David je zde představen jako člověk, který je ve své zodpovědnosti za druhé ušlechtilý, obětavý a statečný. Hájí svobodu, životní prostor a pokojný život těch, kteří jsou mu svěřeni. Nedělá to pro svou mocichtivost, bohatství a sobeckou pohodlnost, ale zcela jako služebník Boha, který si přeje pro každého jednotlivce plný a zdařilý život. David se v tomto smyslu stává příkladem bojovníka za práva člověka, který je povolán k tomu, stále více se stávat Božím obrazem. Čím vyšší má postavení, tím více též s nasazením vlastního života zodpovědně slouží dobru druhých, kteří jsou mu ve společenské struktuře podřízeni.

David je nám na pozadí překrásných biblických příběhů před očima vykreslen jako příklad člověka obětavě ušlechtilého, chránícího právo na plný život ohroženého slabšího, příklad člověka odhodlaného a odvážného, jde-li o úctu, lásku a věrnost k Bohu, člověka laskavě a nezištně zodpovědného, sloužícího dobru a rozvinutí života pro ty, kteří jsou mu v jeho postavení svěřeni a podřízeni. Nechme se jeho postavou nejen oslovit, ale s Boží pomocí i vnitřně proměňovat, hlavně tam, kde jsme váhaví, pohodlní, lhotejní, bojácni a sobečtí. Jde-li o věc Boží a o jeho záměr s člověkem, neměli bychom se těmto malým vlastnostem poddávat.